

שיא החוצפה

יורד ומשתמט מטיף מוסר ציוני לארוף צה"ל

הישראלים ידועים בחוצפתם. אך בתואר שיא-החוצפה החזיק השבוע אדם, שדווקא חדל והימנע מלהיות ישראלי.

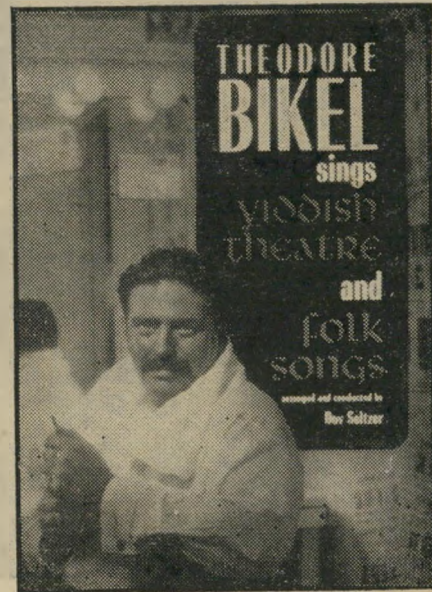
בושינגטון הרחוקה כינס השחקן תיאטר דור ביכל מסיבתי-עיתונאים, שבה תקף בחריפות ועידה שנערכה שם מטעם איר-גון הקווייקרים (ה"הידים"). הוא טען כי זוהי ועידה אנטי-ישראלית, מפני שהזמן לנאום לפניה נציג של אש"ף -- סברי ג'רייס, ערבי ישראלי מכפר פסוטה בג' ליל, חניך האוניברסיטה העברית שעבד כעורך-דין בחיפה, שעבר לאחר מכן לביירות והפך שם מומחה של אש"ף לענייני ישראל. ג'רייס ידוע כאחד מראשי אגף-השלום באירגון הפלסטיני, פירסם את דעותיו בזכות שלום עם ישראל באומץ-לב, בעיתונות הערבית.

החוד האמיתי של דיברי ביכל לא היה מכוון, כמוכן, נגד הקווייקרים או נגד ג'רייס, שלא הורשה כלל להיכנס לארץ-העברית. הוא היה מכוון נגד אישיות ישראלית, שהופיעה באותה ועידה, היה זה האלוף (מיל.) מתי פלד, יו"ר הוועד הפועל של המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני.

נגד הופעתו של פלד גויס המימסד היהודי בארצות-הברית כולו, על-פי פקודת השגרירות הישראלית בושינגטון. מסר-בתי-העיתונאים של ביכל לא היתה אלא חלק ממערכת שיטתית זו, שכללה הפגנות בפתח הוועידה, הצהרות-גיגיו ועוד.

מייחוד בהופעתו של ביכל דווקא.

ביכל הוא יורד ומשתמט. אביו היה עסקן קופת-חולים. הוא יצא נודע בארץ כשחקן התיאטרון הקאמרי, עם הקמתו, לפני מלחמת-העצמאות. אחרי קאריירה קצרה ומוצלחת בארץ, המיר את הצלחתו בקאריירה זרה. הוא עבר לארצות-הברית, לא חזר להילחם במלחמה. בהדרגה הפך יהודי מקצועי, שחקן של תפקידי-שואלץ יהודי. הוא הפיק רווחים לא מעטים מן

זמר-שחקן ביקל קאריקטורה של פטרויט

הסנטימנטים של יהודים תימים לישראל. באחרונה הופיע בתפקיד מביש ומבחיל, בתור היהודי הניצח, בסרט ניצחון באנט'בה.

כאשר איש כזה מרים את קולו נגד אלוף צה"ל, מיל קרבי מימי הפלמ"ח, לוחם בשלוש מלחמות, חבר המסכ"ל של מילחמת ששת-הימים -- הרי זה שופך אור על הרמה המוסרית של המערכה כולה. המשתמט מטיף מוסר ציוני, האלוף, היורד המשחק תפקידי-גבורה בכרך מגנה ישי-ראלי שוחר-שלום -- זוהי כימעת קא-ריקטורה.

כפי שאמר הוגה-דעות בריטי: הפטריוט טיזם הוא המיפלט האהרון של כל נבל.

גשם ולהבות

במותו הפך ראשד חוסיין המשורר הגאומי הראשון של העם הפלסטיני

כל עוד חי ראשד חוסיין, הוא היה דמות שנוייה-במחלוקת.

המשורר עדין-הנפש מכפר-מוסמוס הקטן במשולש לא השתבץ בשום מיסגרת. הוא

היה זה מיפגן פוליטי אולם, מרשים בדמתו. אולם היו שרצו להפכו מיפגן פוליטי גלוי. בין אלה בלט תופיק זיאד, ראש עיריית נצרת, איש רק"ח, שנשא נאום חוצבילהבות על הקבר, עזרו לידו חצי תריסר משוררי רק"ח, שקראו משר-ריהם. התייצב מולם עמוס קינן, שפעל להבאת הגופה ארצה מניו-יורק, ושהיה היחיד שנאם בעיברית. "ראשד היה איש-האמת", אמר לאלפים, "והאמת היא שלא יהיו חיים לכני שני עמינו בלא שלום בינינו".

מסוק ממועל. מסוק חג מלמעלה, כנראה כדי לדווח למטה אלמוני על ה-

אחיו של ראשד חוסיין בהלווייה על קיברו הפתוח

בני מוסמוס ליד קיברו הפתוח של ראשד חוסיין - התאחדו כל בני עמו

מתלחש. שום שוטר לא נכנס לכפר-מוסמוס. נכבדי הכפר ובתי-האומה מראש כי ההלווייה תהיה שקטה ובלתי-פוליטית, אם השוטרים לא ייכנסו ולא יחממו את האויר רה. ואכן, השוטרים נשארו למטה, בכביש, שלשני צדדיו עמדו המכוניות לאורך קילומטרים, זו מאחרי זו.

אחרי האזכרה, שנמשכה שעות, התכנסו בני-מישפחתו וידידיו של ראשד, ערבים ויהודים, בבית המישפחה כדי לתכנן עצה: כיצד להנציח את זיכרו ולפרסם את כל כתביו.

דרכי אדם חזרה למירעה

תנו לי עשר עוים כדי לשקם את חיי, מבקש האזרח הפרובלמטי של החברה הישראלית

הפיתרון הכי טוב בשבילי זה להיות רועה. כל מה שאני רוצה זה עשר עוים.

אביו של ראשד בהלווייה * מכל קצוות פלסטין

רק שיתנו לי צ'אנס להתחיל להשתקם. במשך הזמן כבר אכנס למסלול. נחמן פרקש הבורח הניצחני נמצא, לדבר ריו, על פרשת דרכים בחייו. "אני כבר בן 41 ואני נמצא במצב גואש מבחינה כלכלית. אין לי אמצעי קיום ואין לי עבודה. מצד שני, אף אחד לא שוכח לי ש-הייתי עברייני ושאני כעת משוחרר על-תנאי. כל מה שאני רוצה זה שיתנו לי דרך ללכת בה".

הוא מתגורר כיום בכפר הטבעונים אמיר, רים, יחד עם אישתו גאולה ובנו יעקב (10), שחזרו אליו לפני שלושה חדשים. המשפחה מתגוררת בצריף דל בירכתי הדי-כפר. תושבי אמירים אינם שבעי רצון מן השכן הישן-חדש. הם אינם מקבלים את 10 לגן-הילדים, נמנעים מכל מגע חברתי עם משפחת פרקש. "אני חושב שהם מת-כוונים לזרוק אותי גם מפסת הקרקע הדי-סלעית שלי". צופה פרקש את העתיד.

"חשוב בשבילי להיות רועה כי ככה הכי בטוח שאמנע ממריבות עם אנשים. אני לא רוצה את זה. כשלבן-אדם אין קיום הוא מידרדר. אני כבר מרגיש שאני מת-חיל להידרדר במחשבות שלי. השילטון בארץ בוגד בי ולא נותן לי צ'אנס להתי-קיים בכבוד. אבל אני לא רוצה להסתבך עם החוק יותר. יש לי משפחה שאני צריך לדאוג לה".

האיש שפנה אל הדת היהודית לאחר חיים סוערים וגדושי נפתולים מוצא צידו-קים נוספים לבקשתו. "המנהיגים מדברים על התורה ועל המוסר, אבל תראו מה קורה פה. היום אין אף רועה יהודי אחד! כל מי שרועה עוים או כבשים אלה בדור-אים, דרוזים וערבים. הרי מושג הרועה הוא בשרשי המסורת היהודית. מי היו כל נביאי ישראל אם לא רועים? אני לא או-מר שאני נביא או משהו כזה, אבל בעצם זה שאהיה רועה, אוכל להגן על רעינות היהדות. רעינות החופש, רעינות שהיהודים שוכחים אותם היום". אלא שמסתבר שאין זה כל כך פשוט היום להיות רועה יהודי במדינת-ישראל.

הנוק בגן-ערן. "מה שאני צריך זה רק עשר עוים, מפרט פרקש את בקשתו. "אני רוצה עוים שתורות, אלה עוים ש-מסתפקות במועט -- כמוני, ולא צריכות טיפול מיוחד. אני חושב שהן תסלנה בי יותר מאשר אני בהן. כבר שמתי עין על כמה עוים שחורות אצל הבדואים בסבי-בה והם מוכנים למכור לי".

עו טובה עולה בסביבות 700 ל"י. בסך הכל הוא זקוק לסכום של 7000 ל"י כדי להתחיל בדרך חדשה ולהשתקם, הפעם אולי באופן סופי. בינתיים מנסה עורך-הדין צבי לידסקי, המטפל בעניניו של פר-קש שני רבות, להשיג תרומות או הלוו-אות מהמוסדות המתאימים, אך פרקש אינו בוטח בהצלחת הנסיון.

גם למדינה כדאי שאני אהיה רועה. אם אני עולה להרים עם העוים, אני כבר צופה עבור המדינה. כל עולה חדש מקבל פה את כל התנאים הכי גוחים, אבל לא (המשך בעמוד 34)